

е разказалъ цѣлата случка съ непристорена искреностъ. Капитанъ Софрониевъ отъ гвардейския полкъ, който е командувалъ атаката на двата ескадрона срѣщу Доксатъ, ясно разправя за участието, което е взелъ въ тая случка и ни показва рапорти на своитѣ разѣзди, написани съ моливъ на официални бланки (Приложение 15). Въ едно писмено показание поруч. Милевъ ни излага това, което той е узналъ за дѣйствието на кавалерията, а подполковникъ Бърневъ обяснява деденитѣ отъ него воени разпоредби. Тия четири показания убѣдиха комисията, че гърцитѣ, безъ никакво съмнение, сж били уредили между градското население грамадно воено движение, че Доксатъ му е билъ единъ отъ центровѣтъ и че тамъ е имало събрани нѣколко сотни въоръжени хора. Прѣдизвикването е дошло отъ страна на гърцитѣ: не само че тѣ били вече дали примѣръ, като изклали по варварски начинъ мирнитѣ мюсюлмани, но още повече тѣ били успѣли въ самия Доксатъ да турятъ ржка на единъ български обозъ. Българскиятъ генераленъ щабъ билъ, прочее, въ правото си, като заповѣдалъ да се атакуютъ възстаналитѣ гърци, концентрирани въ Доксатъ. Отъ рапорта на капитанъ Софрониевъ се вижда, че неговитѣ войници намѣрили въ тия грѣцки андарты упорито съпротивление: единъ отъ ескадронитѣ му ималъ прѣзъ врѣме на атаката 17 души убити и 24 ранени. Прѣзъ прѣстрѣлката, която ги разпрѣснала окончателно, той мисли, че неговитѣ войници убили най-малко 150 гърци, а, може би, и два пжти повече и всички тѣ били въоръжени и се сражавали.

Мжчно е да се вѣрва, че нередовни войски и безъ боева опитност сж могли да се противятъ на кавалерията до толкова, щото да се оправдае това клане. Прѣзъ врѣме на атаката една жена била ранена (Приложение 16). Капитанъ Софрониевъ прибавя, че неговитѣ хора взели и плѣници. Той ги повѣрилъ на селени турци, които прииждали отъ околнитѣ села, възбудени отъ насилията, които гърцитѣ били извършили надъ тѣхнитѣ съсѣди. Той позволилъ на тия турци да отниматъ оржията, които биха намирали у побѣденитѣ възстанали гърци. Това било равносилно на заповѣдъ да се колятъ плѣниците. Всичкитѣ тия турци имали да тѣрсятъ смѣтка отъ гърцитѣ за прѣсни изтжпления: тѣ били дошли въ Доксатъ съ ариергарда на българската войска, съ цѣлъ да плякосватъ и да си отмѣщаватъ. Кавалерията оперирала вѣнъ отъ селото. Войскитѣ, които били влѣзли въ него, се състоели въ болшинството си отъ български мюсюлмани (помаци)*). Тия войници, възбудени отъ експлодирането на една фабрика за патрони въ селото, почнали да убиватъ безразборно всички жители, които срѣщали изъ улицитѣ, включително нѣколко дѣца. При това, този полкъ останалъ малко врѣме въ Доксатъ.

Рапортътъ на поручикъ Милевъ приписва това клане на турцитѣ и твърди, че двама отъ тѣхъ били смъртно наказани за прѣстжпленията си.

*) Споредъ г. Добревъ, който, очевидно, е най-откровения свидѣтель.